

Aquell país de les meravelles

Aquest matí l'Alicia em deia que no s'atreveix a sortir del cau. Que en el País de les Meravelles s'hi viu molt bé i li fa por sortir a fora. Jo li he dit que era una exagerada, però ella insistia que no era cap broma. Que s'estima més quedar-se on és sense veure i sentir segons què.

Vivim en una societat on els sobres ja no guarden cartes als Reis Mags. I alguns nens han perdut la il·lusió perquè els regals s'han quedat a mig camí. Però encara hi ha els típics nens, que tenen de tot i en volen més.

Vivim en una societat on Peter Pan vaga pels carrers perquè li han embargat el País de Mai Més. I com que vivia d'il·lusions i volia ser un nen, no ha pogut fer-se càrrec dels deutes. Volia pagar-los amb polsim màgic de la Campaneta, que tot ho soluciona, però no ha servit de res.

Vivim en una societat on Robin Hood ja no sap d'on treure els recursos per ajudar els que ho necessiten i està trist perquè veu que els que menys tenen són els que més ajuden, els més solidaris, i en canvi els que tenen de tot, mai donen res.

En una societat on molts han hagut de convertir-se en veritables herois, en *Supermans*, per sobreviure a aquesta situació. Però no sempre poden utilitzar els poders davant de tothom i han hagut de fer vida normal...

Vivim en una societat on Pinotxo n'ha trobat molts com ell, tot i que assegura que a la resta els creix molt més el nas. I entre tants Pinotxos i la colla d'Ali Babà i els quaranta lladres, no hi ha un pam de net enlloc.

Vivim en una societat on ens falta la llàntia d'Aladdin per demanar tres desitjos i la catifa voladora per fugir d'aquí. On la Mary Poppins agafaria el paraigües per marxar ben lluny. I on la Bella Dorment no es voldria despertar mai, amb príncep o sense ell. I on es necessita una família com "Els Increïbles" perquè ens treguin de tots els embolics. Aquest matí l'Alicia em deia que ... li fa por sortir a fora. Jo li he dit que era una exagerada, però, ara, em temo que li he de donar tota la raó...

Alícia

EL DIÀLEG DE LA MÚSICA

Senyor director,

M'agradaria que aquest món ple de crits, penes, plors i malifetes parés un moment i escoltés el so de la música.

Senzilles notes que uneixen els pobles.

Sorolls que ben orquestrats poden simbolitzar la pau.

Pentagrames que ens poden marcar el camí recte cap a un món millor.

Semifuses i fuses que ens serveixen d'escut contra la maldat del món.

Semicorxeres i corxeres que poc a poc van obrint l'esperança cap a una societat millor fins arribar finalment a una blanca immaculada.

Un món que lluités contra les notes mal utilitzades:

Do(lor), milers de persones pateixen malalties que es podrien curar amb una petita ajuda dels països més rics.

Re(ssentiment) transmès generació rere generació per culpa de creences o religions.

Mi(sèria), pobresa extrema que no els permet tenir les necessitats primordials cobertes.

Fa(m), dones que ploren la mort dels seus fills per falta d'aliment, mentre en altres indrets del món se'n malbarata tant.

Sol(edat) davant les desgràcies que envolten dia a dia la seva vida, sense trobar consol amb ningú.

La(ment), ulls plens de llàgrimes davant la mort dels seus éssers estimats amb una guerra injusta i sense sentit.

Si(lenci), veus trencades de tant cridar al desert, perduda l'esperança de significar alguna cosa per a algú.

Crec que la veu dels nostres cors pot silenciar el soroll de les armes, que la música és una forma d'unir totes les cultures, races i religions.

Fem servir "el diàleg de la música" i cantem per un món millor.

Xela.

NI-NIS

Sr. Director,

L'altre dia vaig sentir per primer cop l'expressió “ser un ni- ni”.

En el primer moment vaig pensar que potser volia dir ser una mena de cangur o cuidador de nens, però després me'n vaig adonar que hi havia un cert menyspreu en el to de qui parlava i, per tant, no podia relacionar-se amb aquesta mena de feina.

Després vaig caure que això potser m'era més proper del que em pensava, ja que a casa sovint sona això de: “fora d'aquí *ni* fas, *ni* deixes fer” o “*ni* escoltes, *ni* deixes escoltar”.

Aquesta mena de *ni-nis* em són força familiars.

Però innocent de mi, vaig descobrir que la cosa no anava per aquí. M'han explicat que l'expressió va especialment dedicada al jovent que *ni* estudia, *ni* treballa; aquells que no fan brot ni fava, que no peguen cop ni s'ho proposen.

Crec que sempre s'acaben penjant etiquetes a la gent jove pel cantó més dolent. Jo preferiria parlar ben fort dels que *ni* estudien *ni* treballen perquè no poden: *ni* estudien perquè cada cop la universitat és més cara, les beques desapareixen i la cultura es valora menys; *ni* treballen perquè *ni* troben feina *ni* poden marxar fora.

Jo també vull parlar dels *ni-nis* que manen però *ni* arreglen res, *ni* creen llocs de treball, *ni* s'escolten la gent que crida i surt als carrers, *ni* engarjolen els corruptes, *ni* atenen els serveis socials, *ni* *ni*

Atentament,

Un futur ni-ni?